

Em Chọn Nơi Này

Lưu Anh Vũ

Chương 1

Kiệt và Bình cùng cuộc bộ từ trường Bộ binh Long Thành về đến Bình Dương vào buổi chiều ngày 30/4/75 sau khi tan hàng. Họ là 2 người cùng quê, cùng là cựu HS Trịnh Hoài Đức và cùng gia nhập khoá Sĩ Quan trừ bị cuối cùng trước khi Miền Nam thất thủ.

Kiệt về đến nhà thì được biết là gia đình đã di tản chiều hôm trước sau khi đã có chờ Kiệt đến giờ phút cuối. Sau phút giây bàng hoàng Kiệt chạy đến nhà Bình thì được tin cha Bình đã bị ban Quân Quản bắt giữ vì ông là một xã trưởng và không biết hiện ông đang bị giam ở đâu. Những ưu tư đang đè nặng tâm tư hai người bạn trẻ với một tương lai u ám đang chờ họ thì hai ngày sau, một toán Bộ đội 5 người võ trang đến nhà Kiệt tự xưng là Cán Bộ Đoàn, đi cùng một Cán Bộ Địa Phương, thông báo rằng nhà Kiệt đã được Cách Mạng trưng dụng, nhưng vẫn chiếu cố cho Kiệt được ở một phòng nhỏ cạnh nhà bếp để tạm trú chờ chính sách cụ thể của Nhà Nước đối với thành phần chạy theo Đế Quốc.

Sau một tháng ở chung với những người bộ đội, Kiệt cảm thấy tai, mắt, mũi của mình đã bị tra tấn một cách tệ hại bởi lối sinh hoạt của họ. Khăn mặt, khăn tắm họ treo phơi trước mặt tiền nhà. Sân nhà phía trước được trải sạn thì họ cào sạn thành đồng và cuốc lên trồng rau muống. Hồ chứa nước phía sau nhà họ xả hết nước và bỏ heo con vào nuôi. Phân heo được mang ra phía trước bón rau muống. Chiếc radio mà họ gọi là "đài" thì luôn được mở hết volume để nghe những bản nhạc CM như : cô gái vót chông, anh lính quân bưu, tiếng đàn Ta Lư v...v... Và cứ vài ba ngày họ lại "hạ cờ tây" tại nhà rồi chèn suốt đêm khiến Kiệt nghĩ nếu cứ tiếp tục ở đây một thời gian ngắn nữa mình sẽ trở thành người điên mất. Với một tâm trạng bơ vơ, lạc lõng lẫn lo âu Kiệt chạy đến nhà Bình để xin tá túc. Nhưng Bình cũng cho Kiệt hay gia đình Bình đang bị áp lực nặng nề của địa phương buộc phải giao nhà cho địa phương quản lý nên Kiệt phải tính cách khác.

Bấy giờ những sĩ quan QLVNCH từ cấp thiếu úy và công chức từ chủ sự trở lên đã nằm yên trong các trại cải tạo và Kiệt vẫn lang thang bên ngoài không biết số phận mình sẽ đi về đâu. Kiểm lại số bạn bè thân thích Kiệt thấy giờ đây chỉ còn có Hoà là ít bị áp lực bởi chính quyền mới vì chân phải Hoà bị tật và được miễn dịch vĩnh viễn vì lý do sức khoẻ. Hoà chỉ là bạn thời tiểu học và hiện sống bằng nghề sửa xe gắn máy. Đang ngồi quán cà phê cóc nghĩ đến Hoà thì bỗng Hoà cộc cạch chiếc xe đạp trờ tới :

- Ể Kiệt mấy ngày nay tao đi vòng vòng tìm mày nhưng không thấy. Đến nhà mày thì mấy ông Bộ đội bảo dạo này không thấy mày về nhà. Mày đi đâu vậy?

- Tao đi lang thang tìm chỗ tạm trú nhưng chưa được. À mày tìm tao có chi không?

- Ở đây không tiện nói đâu. Về nhà tao sẽ rõ.

Hai người về đến nhà Hoà thì Kiệt được Hoà thông báo:

- Có một cái thư từ bên Pháp gửi về cho mày qua địa chỉ nhà tao, mày vào trong nhà tao sẽ đưa mày đọc.

- Mày có biết người gửi là ai không?

- Không.

Kiệt nhận ra nét chữ của chị ruột mình là Anh Thư. Chị nói một cách bóng gió là cả gia đình hiện định cư tại California Hoa Kỳ, rất lo lắng cho số phận của Kiệt. Chị phải viết thư cho một người bà con bên Pháp và nhờ chuyển về VN chứ chưa được gửi thẳng từ Mỹ. Chị còn dặn Kiệt hàng tháng cứ đến nhà Bác Năm Bền nhận tiền để sinh sống và tìm cách vượt biên. Gia đình sẽ thanh toán lại cho con Bác ở Pháp. Kiệt đã tạm yên tâm về sinh kế, nhưng vẫn nặng lo về chỗ ăn ở. Nhưng may thay, Hoà đã mở lời trước :

- Nếu mày không chê thì cứ tạm trú tại nhà tao, có mắm ăn mắm, có muối ăn muối. Còn chỗ ngủ thì chịu khó nằm ngủ sàn gạch với tao.

- Với tao lúc này có chỗ ngủ là quý rồi, ở đó mà kén với chọn.

Phần mình đã tạm ổn, Kiệt đang lo lắng đến số phận của Bình nên chạy đến gặp Bình và được Bình cho biết :

- Chính quyền địa phương đã liên tục đến vận động và áp lực gia đình tao phải đi kinh tế mới nhưng

má tao kiên quyết trả lời: "Mẹ con tôi sẵn sàng chết tại nhà chứ không đi đâu cả, trừ trường hợp chồng tôi được trả tự do thì cả gia đình chúng tôi sẽ cùng đi", nên họ có vẻ khựng lại. Thế còn chỗ ăn ở của mày ra sao rồi?

- Tạm thời bây giờ tao dọn đến ở nhà thằng Hoà sửa Honda.
- Thằng Hoà què phải hôn?
- Đúng rồi, có gì không?
- Tao với nó đang chiến tranh lạnh sau vụ nó sửa chiếc xe tao không vừa ý. Nhưng không sao, cơm ai nấy ăn, nhà ai nấy ở mà.

- Như vậy nỗi lo của hai đứa đã tạm thời lắng xuống. Còn vấn đề kế tiếp là phải có công ăn việc làm gì đó để họ bớt dòm ngó và kiếm chuyện, gây khó dễ. Vì trong mắt họ, những thằng ngụy như tụi mình vẫn luôn là cái gai cần phải nhổ. Tao được biết họ đang xây dựng một sở thủy lợi tại căn cứ thiết giáp Gò Đậu cũ, đang tuyển rất nhiều công nhân, hai đứa đến đó xem sao.

- Mày đừng tưởng bở. Muốn làm công nhân dưới chế độ CS thì phải có lý lịch trong sạch, có hộ khẩu đảng hoàng. Hai thứ đó tao với mày chỉ có nằm mơ thôi. Theo tao, hai việc thích hợp cho tụi mình hiện giờ là cuộc ruộng và đập xích lô ba gác. Nhưng có ruộng đâu mà cuốc, vậy thôi đành chọn ba gác cho chắc ăn đi ông bạn. Mà tướng của mày còn đập ba gác nổi, chứ tướng tao thì chỉ có nước đập ba te.

- Mày nói nghe cũng có lý. Nhưng nếu là công nhân làm văn phòng hoặc trong nhà máy thì còn đòi hỏi điều kiện này điều kiện nọ, chứ mình xin làm công nhân bốc vác, lên xuống những xi măng, cát đá hoặc sắt thép, bán mặt cho đất, bán lưng cho trời, đổi mồ hôi lấy bát cơm chứ có vinh quang gì đâu mà khó với chả dễ. Hơn nữa, tao được biết tay trưởng phòng tổ chức ở sở này là thằng Đạt, học cùng lớp với tụi mình ở Trịnh Hoài Đức, sau năm 72 hấn vào bưng hoạt động. Bây giờ gặp lại bạn cũ hy vọng hấn sẽ không khó dễ gì tụi mình đâu.

- Tao cũng mong những điều mày nói là sự thực. Ngày mai hai đứa thử đến đó nộp đơn xem sao.

Tám giờ sáng hôm sau Kiệt và Bình đã có mặt tại sở thủy lợi Sông Bé để nộp đơn. Nhưng ở đây họ chỉ nhận những hồ sơ có đủ bản sơ yếu lý lịch, bản sao CMND và hộ khẩu nên hai người phải đợi đến giờ chót để xin được gặp trưởng phòng tổ chức. Một giờ sau hai người mới được gọi vào. Bước vào phòng, Kiệt và Bình nhận ra Đạt với khuôn mặt lạnh lùng và hỏi:

- Hai anh muốn gặp tôi có chuyện gì?
- Chúng tôi muốn xin một chân bốc xếp trong Sở, nhưng vì không có hộ khẩu thường trú nên đơn bị từ chối. Chúng tôi muốn xin ông trưởng phòng chiếu cố đến trường hợp khó khăn của chúng tôi để giúp đỡ.
- Hai anh cho xem đơn. Anh này tên là gì?
- Dạ tôi là Đào anh Kiệt.
- Còn anh kia?
- Dạ tôi là Nguyễn thanh Bình.
- Được rồi, hai anh bước qua phòng bên cạnh ngồi chờ tôi nghiên cứu hồ sơ rồi sẽ trả lời sau.

Hai người bước qua phòng bên cạnh và Bình bắt đầu cảm râm Kiệt:

- Tao đã nói với mày là mấy thằng đi theo CS nó không có tình cảm con mẹ gì hết ráo. Nó chỉ có biết Bác và Đảng. Thôi tụi mình rút lui là vừa.

- Sao mày nóng thế. Biết đâu tiền hung hậu kiết thì sao?
- Tao thấy tiền kiết hậu ỉa chảy thì có.

Bình và Kiệt đang bàn tán với nhau thì Đạt bước vào. Đạt đóng cửa "sầm" một cái và bước tới ôm Kiệt và Bình vào lòng và nói:

- Xin lỗi tụi mày nhé. Gặp lại tụi mày ban nãy tao mừng quá nhưng phải làm mặt ngầu, nếu không sẽ bất lợi cho tao và cho cả tụi mày nữa.

Bình thở phào một cái và nói:

- Mày làm tụi tao đánh lô tô trong bụng và nãy giờ định chuẩn rồi đây.
- Mấy năm rồi anh em không gặp nhau hấn là có rất nhiều chuyện để nói. Nhưng nói ở đây không tiện. Chiều nay sau giờ làm việc tụi mình sẽ gặp nhau tại quán Cây Nhang gần nhà máy đường Bình Dương để nói chuyện thoải mái hơn, tụi mày đến được không?
- Sẵn sàng.

Năm giờ chiều Đạt đã có mặt tại quán, lựa một bàn khuất phía sau và gọi trước một con cá lóc nướng, ba xì rượu để trong khi đợi hai người bạn đến. Đạt siết tay rất thân mật với Bình và Kiệt:

- Tao đã gọi một con cá lóc nướng, tụi mày thích gì thì cứ gọi thoải mái, bữa nay tao chiêu đãi tụi mày một bữa. Trong khi lai rai tao đề nghị từng người kể hết lại quãng đời sau khi tụi mình đậu Tú Tài 2 vào

năm 1972, ngắn gọn thôi.

Kiệt lên tiếng trước:

- Rồi Trịnh Hoài Đức tao về Saigon học đại học Văn khoa, ban Anh Văn, còn Bình học luật, ban Công pháp Quốc tế. Đến đầu năm 75 thấy tình hình chiến sự có vẻ nguy ngập cho Miền Nam, tao và Bình tình nguyện gia nhập quân đội. Đang thụ huấn giai đoạn 2 tại trường Bộ Binh Long Thành thì tan hàng, rã ngũ. Tao chạy về nhà thì được biết gia đình đã di tản, còn nhà tao thì được CM trưng dụng, thế nên tao đã trở thành công dân không hộ khẩu. Còn Bình khi về đến nhà thì ông già đã bị mấy ông thuộc sư đoàn 304 băng đồ bắt đi vì ông là đương kiêm xã trưởng. Mãi đến chiều hôm qua gia đình mới nhận được bức thư đầu tiên của ông gửi về từ trại cải tạo Cà Tum. Gia đình nó đang bị áp lực nặng nề của địa phương buộc phải đi kinh tế mới. Đại khái đó là bức tranh tổng quát của 2 thằng tao, thế còn mày thì sao?

- Trong lúc tụi mày về Saigon học đại học thì tao vô bụng. Được đưa về Lộc Ninh, ở đó 3 tuần thì lên đường di chuyển ra Bắc bằng đường bộ. Khi thì di chuyển bằng molotova, lúc thì đi bộ. Hơn tháng trời mới đến được Quảng Bình. Từ Quảng Bình đi xe lửa đến Thanh Hoá và dừng lại ở đó vì Hà Nội đang bị B52. Sau đợt dội bom tao rời Thanh Hoá đi Hà Nội bằng molotova. Đến Hà Nội tao sinh hoạt chung với Tổng đoàn học sinh Miền Nam tham gia tái thiết Thủ Đô, đến giữa năm 73 được kết nạp Đảng. Cuối năm 73 tao theo học khoá kinh tế chính trị học tại trường Nguyễn ái Quốc. Đến giữa năm 74 tao được sang Đông Đức học khoá quản lý công nông thương tín 2 năm, nhưng chỉ đến đầu năm 75 tao được lệnh trở về nước để chuẩn bị tiếp thu Miền Nam. Và bây giờ tao thế nào thì tụi bây đã rõ.

Nãy giờ Bình chỉ ngồi nghe, chưa được tham gia câu nào nên cũng ảm ức :

- Đạt à, cái mà tao muốn hỏi mày là cảm tưởng đầu tiên của mày khi nhìn thấy cuộc sống của người dân Miền Bắc khi mày đặt chân lên vùng đất bên kia Vĩ Tuyến? Nhưng trước khi trả lời tao đề nghị anh em mình nâng ly mừng đã đuổi được Đế Quốc Mỹ đi và đưa Đế Quốc Doanh vô miệng. Nào, uống, chাম moi, đưa cay rồi nói mới linh.

- Bình à, cái tật đá giò lái của mày vẫn như xưa, không có gì thay đổi. Được rồi, tao sẽ nói hết. Tụi mình dù gì cũng từ cái lò Trịnh Hoài Đức mà ra. Bảy năm chứ ít gì. Bây giờ dù mỗi đứa có một vị trí khác nhau trong xã hội, có những chính kiến khác nhau nhưng vẫn là anh em một nhà. Thú thật với tụi bây khi nhìn tận mắt cuộc sống đói rách của người dân Miền Bắc là tao hơi ối rồi. Ngay đất nước Đông Đức, đất nước có một nền tảng khoa học kỹ thuật nhất định, không có chiến tranh, nhưng người dân ở đây vẫn làm than cơ cực. Tao là dân An Sơn, "Quê Hương Cách Mạng" mà, bị ảnh hưởng nặng nề bởi những lời ca tụng về một Thiên Đường XHCN Miền Bắc. Đến khi va chạm với thực tế phũ phàng thì tao đã ngồi trên lưng cọp. Nhớ ngày lên đường về Nam, mấy ông tập kết 54 khệ nệ những món quà loại "hiếm quý" như chén đá Thanh Trì, vải popeline Nam Định, thuốc lá Thăng Long, xăm lớp xe đạp Trung Quốc v.v... trông thật tội nghiệp. Ngược lại mấy ông cũng nhìn tao với ánh mắt thương hại vì "qui Nam" mà trên răng dưới dề, chả có mẹ gì ngoài 2 bộ đồ Bộ đội. Một trong những ông đó hiện giờ là trưởng phòng thiết kế của Sở. Có lần ngồi nhậu chung với ông tao có hỏi thăm về những món quà ông mang từ Hà Nội về được đón nhận như thế nào, ông làm cho tao một trận:

- Bó tiền sư mày. Phải chi lúc đó mày nói thật cho tao biết để khỏi khệ nệ mang từ ngoài đó vào. Khi thấy được mức sống của dân SG, trên đường đến nhà máy Ba Sơn nhận công tác, tao quảng mẹ nó xuống cầu Thị Nghè, vì biết rằng có bỏ giữa đường cũng chả ai thèm nhặt!

- Xin lỗi ông, lúc bấy giờ tôi có nói ra cũng chẳng ai tin tôi, chưa nói là có thể bị chụp cho cái chảm "phản động" nữa là đằng khác!... Mà thôi bỏ chuyện đó đi, trở về chuyện của 3 đứa tụi mình. Nhưng trước hết kêu thêm 3 xị nữa đi. Hôm nay rượu ngon có cả bạn hiền tụi mình cứ xin một bữa để ghi nhớ ngày gặp lại. Riêng chuyện của Kiệt, chỗ anh em, tao khuyên mày nên tìm cách vượt biên đi, đó là con đường duy nhất dành cho mày. Còn Bình thì cố gắng bám giữ căn nhà ở Thị Xá. Mất nhà là mất tất cả. Còn việc chính cần bàn hôm nay là vấn đề hộ khẩu. Bình hay Kiệt mượn đỡ hộ khẩu của ai cũng được, photocopy 2 bản đưa cho tao, mọi việc còn lại để tao lo. Như vậy đã tạm ổn chưa? Bây giờ còn bao nhiêu rượu trong chai cứ rót hết ra đi, tụi mình cạn ly trước khi chia tay và cả 3 cùng thề rằng những chuyện mình nói với nhau nãy giờ chỉ có 3 thằng biết thôi. Thằng nào để lọt ra ngoài thì các đảng cô hồn vạ cổ nó ngay, nhớ chưa?

Tuần lễ sau Bình và Kiệt đều nhận giấy đi khám sức khoẻ. Cả hai đều đạt tiêu chuẩn để nhận việc vào thứ hai đầu tuần. Ngày đầu tiên 12 người trúng tuyển được tập trung vào hội trường để học về Nội quy và quyền lợi của công nhân. Mức lương khởi đầu là 80 đồng/ tháng cộng với 20 kí gạo và nhu yếu phẩm khác như sữa, đường đậu, xà phòng v.v.. Sau 6 tháng công tác, nếu làm tốt công tác, không bị kỷ luật sẽ được chính thức vô biên chế nhà nước. Diễn giả là cô Đỗ Lan Chi, tốt nghiệp kế Toán Hà Nội, Trưởng phòng Vật Tư.

Sau buổi học nội quy thì cả toán 12 người được giao công tác đầu tiên là hạ thổ một máy bơm nước khổng lồ từ trên xe Kamaz xuống. Máy hiệu Sigma do Tiệp Khắc viện trợ, nặng cả tấn. 12 người hì hục cả buổi mới cộ nó vào nhà kho để chạy thử dưới sự giám sát của Lan Chi và 2 kỹ sư cơ khí người Hà Nội. 2 anh chàng này cứ loay hoay cả tiếng đồng hồ với quyển cẩm nang (manual) ghi bằng 2 thứ tiếng Anh và Tiệp nhưng vẫn không tài nào nổ máy được, có lẽ vì tiếng Anh thì bù trừ, còn tiếng Tiệp thì mù tịt. Lan Chi đang bực bội thì Hoàng, công nhân trẻ nhất trong toán, đến nói với cô :

- Chị có thể nhờ cái anh chàng cao to đang nằm nghỉ trưa trên võng, hy vọng anh có thể đọc quyển này.
- Thế à? Sao anh biết?
- Vì ban này, sau khi ăn xong, trước khi ngủ tôi thấy anh đọc một quyển sách không phải bằng tiếng Việt.
- Cám ơn anh, để tôi hỏi anh ấy xem sao.

Lan Chi đến khẽ lay Kiệt dậy và nói :

- Xin lỗi anh cho tôi hỏi thăm nhé, anh tên là gì?
- Dạ tôi tên Kiệt, có gì không cô?
- Xin lỗi anh Kiệt vì đã quấy rầy lúc anh đang nghỉ trưa. Nhưng cũng hơi vội nên tôi muốn nhờ anh đọc dùm quyển cẩm nang này giúp 2 anh kỹ sư khởi động chiếc máy bơm nước để nhập kho ạ.
- Trời đất! Tôi là công nhân bốc vác mà cô bảo tôi làm công tác dịch thuật thì trật bàn đạp rồi. Vả lại tôi làm gì biết tiếng Liên Xô!
- Không đâu anh, tiếng Anh và tiếng Tiệp ạ.
- Thế thì càng không được vì tôi chỉ biết tiếng Mỹ thôi.
- Vậy thôi cám ơn anh.
- Khoan đã, cô trưởng phòng ơi. Tôi đùa thôi mà, đưa tôi xem cho. Người Mỹ lấy tiếng Anh làm ngôn ngữ chính. Tiếng Mỹ cũng là tiếng Anh đó cô.
- Ối Giời Ơi! Thì ra này giờ anh trêu tôi đấy à?
- Dạ hồng dám.

Kiệt vừa đi cùng Lan Chi vừa lướt sơ quyển Cẩm nang song ngữ Anh/Tiệp và đến nói với 2 anh chàng kỹ sư :

- Đây là loại máy bơm nước hạng nặng với động cơ diesel, chạy dầu. Ngoài ra còn có một động cơ nổ 4 thì chạy xăng kèm theo. Có 2 cách khởi động :

1/ Giật máy xăng nổ và truyền lực để kéo khởi động máy dầu.

2/ Trường hợp máy xăng trở ngại ta có thể tháo máy xăng ra rất đơn giản và dùng tay quay, xả compression, quay đến 60 vòng/ phút, đóng compression máy sẽ nổ. Nhưng bánh trôn rất nặng, người phải thật khỏe mới quay nổi.

Nào chúng ta thử cách thứ nhất : đóng air (choke), nhấn nút bơm xăng 3 lần, giật máy : máy đã nổ. Bây giờ đẩy dây courroie sang máy dầu : máy dầu đã nổ, hãy tắt máy xăng.

Chúng ta tiếp tục thử cách thứ hai : xả 2 ốc chuẩn chuẩn, nới lỏng dây courroie, tháo máy xăng ra. Mở nút compression lock, dùng tay quay quay bánh trôn, đóng nút compression lock : máy đã nổ.

Cả 3 người hoan nghênh và rối rít cảm ơn Kiệt. Lan Chi cứ nhìn theo dáng Kiệt đi mà trong lòng đầy những thắc mắc : tại sao một người cao to, đẹp trai, nói năng mềm mỏng, tiếng Anh lưu loát như thế mà lại làm nghề bốc vác. Những câu hỏi cứ lảng vảng trong đầu Lan Chi khiến cả buổi chiều cô không làm gì được.

Sáng hôm sau, trước khi giao việc cho toán, Lan Chi mời cả toán vào hội trường để sinh hoạt :

- Chào các anh. Hôm qua, trong ngày ra quân đầu tiên các anh đã làm tốt những công việc mà phòng vật tư đã giao phó. Nhưng để cho công tác đạt hiệu quả cao hơn, hôm nay tôi muốn chỉ định một người làm trưởng toán để phân công, đôn đốc anh em làm việc. Người đó là anh Kiệt. Và anh Kiệt chọn giúp tôi một phó trưởng toán để thay anh khi nào anh vắng mặt. Anh Kiệt chọn ai nào?

- Tôi chọn anh Bình.
- Được. Tôi chấp nhận. Bây giờ anh Bình dẫn anh em đến khu xây lắp lán 60 ống cống € 80 lên 10 chiếc IFA. Làm sớm nghỉ sớm. Riêng anh Kiệt vào phòng vật tư gặp tôi một chút nhé.

Hôm nay Lan Chi đích thân kéo ghế, rót nước trà mời Kiệt khiến Kiệt không khỏi thắc mắc sao hôm nay mình được cô xếp trẻ đẹp quan tâm nhiệt tình như thế. Đang miên man nghĩ ngợi thì Lan Chi lên tiếng :

- Anh Kiệt, hôm nay anh khỏe không?
- Cám ơn cô trưởng phòng, tôi vẫn khỏe.
- Anh cho em xin 3 chữ "cô trưởng phòng" đó có được không. Cứ gọi em là Chi được rồi. Sao anh

khách sáo quá vậy?

Kiệt hoang mang sao Lan Chi lại đổi cách xưng hô đột ngột, không cho Kiệt gọi là trưởng phòng mà còn xưng em với Kiệt nữa. Không biết cô ta có "âm mưu" gì không. Thôi thì cứ tới luôn xem sao.

- Được, anh sẽ gọi Chi bằng em, nhưng phải ở một nơi không phải môi trường làm việc.
- Anh ác quá, em chỉ có thể gặp gỡ anh ở "môi trường làm việc", ngoài môi trường này em biết tìm anh ở đâu, trừ khi anh cho em cơ hội đó.
- Anh nghĩ chính em có thừa khả năng để tạo ra cơ hội mà. Chẳng lẽ em không nhận ra rằng này giờ anh đã gọi em bằng em và xưng anh dù vẫn đang ở trong môi trường làm việc đó sao ?
- Ủ ờ nhỉ. Anh lém thật. À này anh Kiệt, anh cho em tò mò tí được không ?
- Em nói đi.
- Từ tối qua đến giờ em cứ mãi thắc mắc tại sao một người trẻ, cao ráo, đẹp giai, nói năng lịch lãm, đọc tiếng Anh như tiếng Việt như anh mà lại làm công nhân bốc vác, anh có thể nói rõ cho em biết được không?

- Dường như em đang muốn điều tra lý lịch của anh thì phải?
- Không anh. Em không có ý đó đâu. Anh đừng hiểu lầm. Và em nghĩ nếu ở vị trí của em thì anh cũng sẽ có những thắc mắc giống em thôi.

- Anh nói đùa mà. Có những chuyện em biết được thì cũng hay nhưng nếu không biết có lẽ còn hay hơn. Và nếu đã lỡ biết thì nên quen dần với nó đi. Hãy nhìn hình ảnh một anh phu xích lô chở 1 du khách Thụy Điển trên đường phố Saigon : Anh ta thuyết minh cho du khách bằng Anh ngữ một cách lưu loát về lịch sử của Nhà thờ Đức Bà, của Bưu Điện SG, của Thảo Cầm Viên vv... Trong khi ông Giám Đốc Công Ty Du Lịch Thành Phố thì một chữ tiếng Anh bẻ làm đôi cũng không biết. Một kỹ sư thiết kế cầu Bến Lức hiện ngồi vá xe đạp dưới chân cầu. Trưởng phòng kỹ thuật nhà máy xi măng Hà Tiên trở thành công nhân bốc vác. Và, như em đã từng nói trong buổi học nội quy hôm qua là nhiệm vụ nào cũng vinh quang mà ; vậy có cần thiết cho em phải bận tâm về trường hợp của anh không?

- Bây giờ thì em đã hiểu anh.
- Em hiểu anh như thế nào ?
- Anh hãy bỏ qua cho em nếu trong một giây phút vô tình nào đó em đã chạm vào nỗi đau thầm kín của riêng anh mà em không có quyền được biết đến. Và em cũng hiểu rằng có lúc anh và em đã đứng ở 2 bên bờ chiến tuyến. Vết thương quá khứ đó hãy còn rỉ máu khi mà liều thuốc thời gian vẫn chưa đủ để nguôi ngoai. Kẻ chiến bại thì mất tất cả, còn người chiến thắng cũng chẳng được gì ngoài một tâm tư nặng trĩu, bơ vơ, lạc lõng giữa lòng người và mất cả niềm tin. Thôi, em cảm ơn anh đã ít nhiều đã hé lộ cánh cửa trái tim và cho em một cơ hội giải bài những tâm tư, tình cảm, để hai tâm hồn có thể xích lại gần nhau. Thôi bây giờ anh ra làm tiếp công việc đi nhé. Và hãy nhớ đôn đốc anh em thôi, anh chỉ phải làm khi nào thực sự cần thiết. Mong có dịp trò chuyện cùng anh ở một nơi nào khác hơn để em được chia sẻ với anh những gì cần chia sẻ. Chào anh.

Kiệt bước chân đi mà lòng canh cánh ưu tư. Phải chăng mình đang đi vào cạm bẫy của ái tình mà hậu quả của nó đôi khi không lường trước được. Vì có hoa hồng nào không gai. Lan Chi đã tấn công Kiệt tới tấp. Kiệt không thể mở cửa trái tim để đón nhận ngay, nhưng cũng không thể phũ phàng chối bỏ, vì dù sao thì Lan Chi cũng đẹp, cũng đáng yêu. Còn Lan Chi tuy không hiểu nhiều về nhân thân của Kiệt, mới biết Kiệt được mấy hôm, nhưng mỗi khi tiếp xúc với Kiệt cô cảm thấy một cái gì ám áp gần gũi và thân thiện một cách lạ thường. Chi về Sở ngay khi mới thành lập được mấy tháng nay. Lúc mới vào Nam nàng đã biết lột xác. Bỏ kiểu tóc bím hoặc tóc đuôi gà, chọn kiểu tóc xoã bờ vai. Mặc áo pullover, quần tây, đổi quần áo lót, guốc cao gót. Nên nếu không nghe giọng nói chắc không ai biết nàng là người Miền Bắc cả. Mắt to, mũi thẳng, miệng có hơi rộng nhưng khi cười để lộ hàm răng trắng đều như bắp, dễ thu hút người đối diện. Trong cơ quan này người chú ý Chi nhiều nhất là Toại, Phó giám đốc đặc trách đời sống kiêm bí thư chi bộ. Toại là đại úy công binh chuyên ngành, rất có uy trong sở, chỉ tội hơi xấu trai, người thấp, răng hô, mắt lại nhỏ. Toại cố đeo đuổi Chi nhưng chỉ được đáp lại bằng những nụ cười đáp lễ mang tính xã giao, mặc dù Chi là một Đảng viên, tương lai chính trị của Chi nằm trong tay Toại. Thời gian gần đây Toại có nghe trong Sở xầm xì về việc Chi thường có quan hệ thân thiện với một công nhân bốc vác tên Kiệt, Toại liền xuống phòng Nhân viên để xem lý lịch của Kiệt. Được biết Kiệt là một Sĩ Quan của Quân Đội Miền Nam chưa mãn khóa huấn luyện nên không thuộc diện tập trung cải tạo. Toại mừng thầm vì thấy đây là một đối thủ không đáng ngại. Chỉ cần đưa Kiệt vào trại cải tạo thì mọi việc sẽ như ý muốn. Việc này thì không quá khó đối với Toại. Lúc đó Chi sẽ về tay mình. Vấn đề chỉ còn là thời gian.

Một buổi chiều tan sở Toại đang chạy chiếc CUB 70 trên đường về ngôi nhà mới xây ở gần sở, bỗng Toại nhận ra Chi đang đi xe đạp phía trước mình, Toại chạy chậm lại và quan sát. Hôm nay cô nàng thật lộng lẫy, quần jean, áo sát cánh, mái tóc đen huyền xoã xuống đôi bờ vai trắng nuột. Toại định phóng tới tán tỉnh vài câu nhưng lại đổi ý, quẹo vào nhà lấy xe đạp đuổi theo nhưng giữ khoảng cách để Chi không phát hiện, xem Chi đi đâu. Cuối cùng đích đến của Chi là Cửa Hàng Ăn Uống số 2, một nhà hàng nổi trên sông Bình Dương. Đứng từ xa quan sát Toại đã thấy Kiệt đã đứng đợi Chi ở đấy rồi. Đợi cả hai đã vào bên trong, Toại vào theo, chọn một chỗ khuất để ngồi và kêu một chai bia giải khát. Uống xong Toại kêu tính tiền và ra về. Trên lối ra Toại cố tình đi ngang qua bàn của Chi và Kiệt và cất tiếng chào :

- Ủa, chào 2 người. Hôm nay không hẹn mà vô tình gặp nhau ở đây. Thôi chúc hai người vui vẻ nhé.

Kiệt thấy vậy cũng đáp lời :

- Thôi sẵn dịp ông Phó ngồi dùng bữa với chúng tôi cho vui.

- Cám ơn 2 người, hôm nay có chút việc phải lên Tỉnh Ủy, tiện đường ghé uống ly nước giải khát xong phải đi ngay, hẹn lúc khác vậy.

- Vâng, chào ông Phó.

Kiệt thì vô tình không biết chứ Chi thì biết chắc mẽm là tay này đã theo dõi mình từ chiều đến giờ, nhưng cứ kệ anh ta. Hôm nay hẹn được Kiệt đến đây rồi thì ngày mai này Giang Sơn có xup đồ thì Chi cũng cóc cần.

- Anh Kiệt, em mong ngày này mấy tháng nay. Hôm nay em xin được khao anh một bữa hoành tráng, anh thích ăn gì uống gì cứ gọi, đừng bận tâm về tiền bạc. Em biết lương anh chỉ 80 đồng/tháng không đủ một bữa ăn ở cửa hàng đâu.

- Nếu em nói vậy anh sẽ gọi những món đắt tiền nhất em chịu không?

- Chịu ngay, miễn chúng thực sự mang lại cho anh những niềm vui.

Kiệt nói với cô tiếp viên:

- cô cho tôi 1 ếch xào lăn, 1 bò lúc lắc, 1 lười bò nấu đậu, 3 chai bia xuất khẩu và 1 soda chanh đường.

Quay sang Chi Kiệt nói:

- Chi à, hôm nay cuối tuần, trước mặt là một dòng sông hiền hoà, mình hãy thư giãn, quên đi những ngày mệt nhọc, thưởng thức những món ăn ngon và kể cho nhau những gì cần nói cho nhau như em đã từng mong mỗi trước đây. Nhưng anh muốn nói trước với em anh là 1 SVSQ của Quân Đội Miền Nam, em là 1 Đảng Viên CS, dù gì cũng còn những vết thương của quá khứ chưa khép lại cho nên anh chưa tiện nói ra hết những gì em muốn biết về anh. Anh muốn xin lỗi em về việc này và cho anh khát lại lần sau. Anh hứa một ngày không xa lắm anh sẽ trải lòng cùng em.

- Có nghĩa là bây giờ anh vẫn chưa tin tưởng em?

- Không. Hoàn toàn không. Em đừng vội trách anh. Mặc dù chỉ quen em một thời gian ngắn ngủi, nhưng em đã cho anh một cảm giác dạt dào thân thương, nồng ấm khi đối diện. Chính em là người anh cần chia sẻ. Và một ngày nào đó khi hiểu ra, em sẽ ngàn lần thông cảm.

- Không sao đâu anh. Nếu chưa cảm thấy thoải mái để trút hết những tâm tư thầm kín trong lúc này thì em cũng sẵn sàng cho anh nợ lại. Chủ nợ không có quyền đòi nhưng vẫn có quyền hy vọng. Và bây giờ em mời anh nâng ly, cầm đũa.

- Và cũng bây giờ em hãy bắt đầu những thước phim định mệnh đã đưa em đến gặp anh ngày hôm nay.

- Em sinh ra tại Hải Phòng trong một gia đình có 3 anh em, hai trai một gái, em là con út. Cha Mẹ em sống bằng nghề đánh cá trong một hợp tác xã. Khi em học xong lớp 10 thì hai anh trai em, cùng với người bạn trai của em đã hăm hở lên đường vào Nam chiến đấu giải phóng quê hương theo tiếng gọi của Đảng. Lúc đó qua lăng kính của Đảng em được biết nhân dân Miền Nam đang quần quai dưới ách thống trị của Đế Quốc Mỹ và tay sai, cụ thể là Ngụy Quân, Ngụy Quyền. Dưới mắt em họ là những kẻ ăn gan uống máu. Phụ nữ Miền Nam chỉ biết bán tròn nuôi miệng. Người dân Miền Nam phải sống trong gông cùm nô lệ, trên đe dưới búa, làm lụng đến đâu tất mệt mỏi vẫn không đủ cơm ăn áo mặc. Trẻ con không được học hành vì nhà tù nhiều hơn trường học. Xã hội Miền Nam trong mắt em là một bức tranh đầy máu và nước mắt. Đồng Bào Miền Nam mong được giải phóng như hạn hán mong mưa. Máu căm hờn sôi sục trong tim nên ngay những ngày còn ở mái trường Trung học phổ thông em đã phấn đấu gia nhập đoàn Thanh Niên Cộng Sản HCM và là đối tượng Đảng. Khi bước chân lên Cao Đẳng Tài Chính em dấn thân vào những phong trào thi đua, cố lập những thành tích cao nhất để sớm được kết nạp Đảng, để có cơ hội đóng góp tích cực vào sự nghiệp Giải Phóng Miền Nam. Em đã được kết nạp vào giữa năm học thứ hai. Với phương châm tất cả vì Miền Nam ruột thịt, vì lý tưởng cộng sản, vì ấm no hạnh phúc của nhân dân, người cộng sản luôn chịu sự đau khổ trước nhân dân và hưởng sự sung sướng sau nhân dân, em sẵn sàng tiến lên! Tháng 4/75 khi vừa tốt nghiệp Cao Đẳng, em

chuyển về Bộ Tài Chính chờ đi thực tế thì nghe tin Miền Nam được Giải Phóng. Em được nghỉ một tuần về Hải Phòng thăm và từ giả gia đình vào Nam tham gia công tác tái thiết và xây dựng Xã Hội Chủ Nghĩa . Ngày lên đường với bao nhiêu nôn nóng mong sớm đặt chân tới Miền Nam để được nhìn thấy những khuôn mặt hân hoan chào đón những ân nhân anh hùng giải phóng của họ với một tấm lòng ngưỡng mộ và biết ơn. Nhưng em đã làm! Khi đoàn xe vừa qua Cầu Bến Hải đến địa phận tỉnh Quảng Trị thì em hoa cả mắt : một sự phồn vinh quá sức tưởng tượng của em. Không thấy xe đạp đâu cả, chỉ toàn xe gắn máy và ô-tô. Nhà cửa khang trang, đường xá sạch đẹp dù đây chỉ là một tỉnh địa đầu giới tuyến sau 20 năm chiến tranh. Hai ngày sau về đến Saigon em bị choáng ngợp bởi những dinh thự, lầu đài nguy nga tráng lệ, đường sá, cây cối, cảnh quang khiến em ngây ngất tưởng mình đang đi giữa lòng một thành phố nào đó ở Âu Châu. Hôm sau em được dẫn đi tham quan một vòng chợ Saigon thì giờ ơi, mặc dù một số lớn thương nhân đã bỏ chạy, nhưng nào sơn phấn lụa là, vải vóc, nước hoa, vàng vòng trang sức, nào kim khí điện máy, radio, cassette, TV đủ các loại, thực phẩm, quán ăn v.v.. Đi dọc con đường Lê Lợi ghé vào những tiệm sách, ôi thôi : một rừng sách báo đủ loại, đủ các khuynh hướng chính trị, băng nhạc, đĩa nhạc tràn ngập. Bác Hồ ơi, Đảng ơi, vậy mà Bác và Đảng đã trâng tráo dạy chúng con là dân Miền Nam không có nổi một cái bát để ăn cơm! Những hình ảnh xấu xa tệ hại nhất mà Đảng đã bí ối quy chụp cho Miền Nam thì chính nó đã ngự trị bao lâu nay trên quê hương Miền Bắc. Nhưng điều em đau đớn nhất vẫn là ánh mắt khinh bỉ của người dân Miền Nam đối với em, khi họ nhận ra em là người Miền Bắc qua cách ăn mặc và giọng nói. Mà khinh bỉ cũng đúng thôi, vì dưới mắt họ em chỉ là 1 chiến binh trong đoàn quân ăn cướp núp dưới chiêu bài "Giải Phóng". Từ đó em mới nhận ra cái Đảng mà em là 1 thành viên chỉ là một Băng Đảng Mafia được luật pháp bảo vệ. Không những cả khối dân Miền Bắc bị lừa mà cả triệu Đảng viên cũng bị lừa luôn.

Kiệt thấy Chi cũng hơi bạo miệng nên tìm cách xoa dịu bớt :

- Chi à, trong lúc nói chuyện em cứ ăn uống tự nhiên chứ em không ăn làm anh cũng ngại gắp. À, em có thể uống với anh một ly bia được không?
- Em không biết uống bia nhưng nếu anh mời thì em sẽ không từ chối.
- Nào, mời em.

Cả 2 cùng cạn ly, xong Kiệt xin phép đi toilette. Trên đường đi, Kiệt ghé quầy thu ngân đưa cô thủ quỹ 300đ, dặn cô ta là khi bàn số 3 gọi tính tiền thì cô trả lời dùm là có người trả rồi, nhưng không được nói là ai trả. Tiền thói để ngày mai Kiệt ghé lấy. Chi đâu biết là tiền lương và nhu yếu phẩm Kiệt giao cho Bình hết. Bình cần chứ Kiệt thì không vì hàng tháng Kiệt vẫn nhận tiếp tế từ gia đình. Lúc này Mỹ và VN đã có thoả hiệp về bưu điện nên thông tin trao đổi giữa Kiệt gia đình không còn trở ngại nữa.

Từ phòng vệ sinh ra, Kiệt trở về bàn và hỏi Chi :

- Ban nãy em có cho biết là em có 2 người anh và 1 người bạn trai đã đi vào Nam chiến đấu, bây giờ họ ra sao?
- Không có tin tức gì cả anh ạ. Nửa năm sau khi cuộc chiến chấm dứt rồi mà chẳng thấy ai nhắc nhở gì cả. Mỗi bận tâm của họ hiện giờ là làm sao vợ vệt sạch của cải của dân Miền Nam càng nhiều càng tốt, bằng nhiều hình thức từ đổi tiền, đánh tư sản cho đến bán bãi vượt biên, xuất khẩu người và nuốt trọn 16 tấn vàng của Nhân Dân Miền Nam rồi đổ tội cho Nguyễn văn Thiệu. Để sau một thời gian ngắn nhân dân cả hai Miền Nam Bắc đều trở thành vô sản. Cuộc Cách Mạng Xã Hội Chủ Nghĩa trên cả nước coi như đã thành công và nhân dân già trẻ bé lớn cứ đua nhau ăn độn, quần quật lao động đầu tắt mặt tối để được Đảng ban phát 2 chữ Vinh Quang, còn Đảng thì trở thành những Tư Bản Đỏ, khiêm tốn nhường lại cái Vinh Quang đó cho đám bản dân đói rách.

Uống xong ly bia thì má Chi ửng hồng lên trông rất xinh, nhưng Kiệt cũng hơi giật mình vì lỡ Chi giả bộ say bắt Kiệt diu về đến nhà thì coi như học máu anh đài. Kiệt đề nghị cùng Chi :

- Thức ăn còn nhiều, 2 đứa cố gắng ăn hết đừng phí phạm, anh gắp cho em nhé?
- Ít thôi nhé, để em còn giữ eo đấy.
- Được rồi, anh không ép. Và đây là câu hỏi cuối của tối hôm nay : cơ duyên nào đưa em về Sông Bé để 2 đứa có dịp hôm nay ngồi bên nhau ?
- Cơ nghiệp thì đúng hơn. Vì anh biết những chiếc ghế ở SG chỉ dành cho những ai có bằng CCCC, em làm gì có cửa? Nhưng nếu bây giờ được chuyển về SG để phải xa anh thì em xin ở lại nơi này. Kiệt lại trách mình sao mình cứ vô tình để kẻ hở cho Chi tấn công thế này thì không khéo trong một sớm một chiều mình sẽ gục ngã trước Chi thôi.

Ăn xong, Chi kêu tính tiền, cô thu ngân bước ra và cho hay là bàn số 3 đã có người thanh toán rồi. Kiệt giả bộ ngạc nhiên :

- Ủa, ai vậy?
- Tôi không biết, tôi cũng mới lên ca và thấy hoá đơn bàn 3 đã đóng dấu thanh toán rồi.
- Chi à, hay là ông Phó Toại?
- Thôi anh đừng có mà mơ. Lão keo kiệt đó thì không bao giờ.
- Chứ theo em thì ai đã làm việc này?
- Anh hỏi em, em biết hỏi ai?
- Thôi thì ai trả cũng được, rồi mình sẽ tìm ra thôi. Và bây giờ mình về đi em.

Chi không quen rượu với bia nên cũng hơi choáng váng một chút, Kiệt choàng vai để giữ thăng bằng cho Chi vì chiếc cầu nổi đường lộ và chiếc tàu là một cầu treo. Được dịp Chi vòng tay sau lưng Kiệt ôm sát vào lòng nhưng Kiệt thì không muốn tạo cho Chi một niềm hy vọng lớn lao để rồi phải tuyệt vọng khi Kiệt đã "nghìn trùng xa cách". Hai người đạp xe song song với nhau được một đôi đường thì Chi đề nghị :

- Em sẽ đưa anh về đến cổng nhà anh rồi em sẽ về một mình nha?
- Thôi để anh đưa em về. Em là con gái đi một mình ban đêm không tiện đâu.

Chi vẫn thắc mắc sao Kiệt vẫn cố dấu diếm điều gì với mình, vẫn không muốn cho mình biết nhà. Nhưng thôi ảnh đã hứa cho mình biết tất cả một ngày không xa mà. Bây giờ lại thêm một bí ẩn nữa là ai đã trả tiền bữa ăn này? Kiệt thì không thể vì đồng lương của Kiệt chỉ đủ vá xe đạp đi làm thôi chứ uống thêm nước mía thì đã hụt rồi.

(còn tiếp)